

30-09-2002

door Didier Wijnants

Bojan Zulfikarpasic Solobsession (Label Bleu)

Bojan Zulfikarpasic: wat een onmogelijke naam. Geen wonder dat deze pianist uit de Balkan een tijdje geleden zijn naam liet afkorten tot **Bojan** Z. Dat klonk in elk geval meer trendy, meer dj-achtig. Maar kennelijk is hij teruggekeerd, Zulfikarpasic. Kennelijk vindt hij zijn onmogelijke naam weer interessant genoeg om op de hoesjes van zijn platen te prijken. Dat mag, want uiteindelijk telt toch alleen wat hij met zijn tien vingers vertelt. En dat kan tellen, zoals blijkt uit de bijzonder beeldige cd Solobsession.

De plaat begint met een complexe vingeroefening gespreid over de toetsen en het binnenwerk van de piano. Zulfikarpasic is zonder twijfel een man van zijn tijd: hij beheerst zijn instrument, hij weet hoe je de platgetreden paden kunt vermijden en hij heeft er al behoorlijk wat mee ge_xperimenteerd. Maar het is hem duidelijk niet om het experiment te doen. Zulfikarpasic wil niet alleen zaaien maar vooral oogsten, en dat is wat hij op Solobsession doet. Eerst en vooral met eigen composities (toch weer ondertekend met de naam **Bojan** Z). Daarin laat hij zijn virtuositeit de vrije loop, maar hij besteedt ook veel aandacht aan het dansbare karakter van de muziek. Zijn toucher is glashelder, zijn ritmisch gevoel is feilloos. Zijn spel herinnert daardoor nogal aan Dave Burrell: dezelfde kurkdroke toon, dezelfde vreugdevolle uitbarstingen van ritmische energie.

Aan het einde komen er plots nog enkele klassiekers. Eerst het beeldig gespeelde 'Valse Hot' van Sonny Rollins, dan 'Mothers of the Veil' van Ornette Coleman. Zulfikarpasic brengt ze op een tamelijk geslepen maar in elk geval heel overtuigende manier.

De Morgen, pagina 29, 271 woorden

© 2002 Uitgeverij De Morgen n.v.